

CHƯƠNG 53

Nghi Vấn Lòa Mây

T

rước mặt Tiêu Diêu Nhại từng bách mọc rậm tuyết đọng chưa tan dưới ánh tịch dương thực cô quạnh tịch mịch. Giữa lúc ấy hai bóng nhân ảnh phiêu hốt tìm đến. Hai bóng ấy chính là Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tố.

Lòng Thuần Vu Thông lo ngay ngáy vì an nguy của ân sư, hướng gì đến trước Tiêu Diêu Nhại lòng chàng càng như lửa đốt, hai người song song dắt tay đập tuyết phủ tịch dương phi hành xuống nhai.

Hốt nhiên... nhiều tiếng người quát tháo vọng đến, hơn mấy chục nhân ảnh đột nhiên từ trong rừng rậm vọt ra vây lấy hai người. Bọn ấy đều mặc áo trắng, đầu tóc chân tay đều giấu sau lớp vải lục trắng, xem ra chỉ là một tảng trắng xóa khiến đối phương mười phần kỳ dị.

Thoạt đầu Thuần Vu Thông còn hơi kinh ngạc nhưng chàng lập tức hiểu rõ, bọn áo trắng này với bọn người Thần Bí Nhân kỳ thực là một, sở dĩ chúng đối mặc áo trắng chỉ vì muốn ẩn thân ở vùng đầy tuyết trắng này mong khó bị phát hiện mà thôi.

Chàng cười lạnh một tiếng, Thượng Quan Tố cũng chau cặp mày liễu. Bọn người bạch y đã vây lấy họ, một tên áo trắng cầm đầu quát lớn:

- Có phải Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tố?

Chàng quát lạnh:

- Đã biết hà tất phải hỏi?

Tên ấy cười gượng:

- Chỉ cần ngươi tự nhận, chứng thực đúng là đủ.

Chàng gầm lên:

- Các ngươi tụ tập ở trước Tiêu Diêu Nhại cản đường chúng ta, mục đích là gì?

Thượng Quan Tố cũng quát:

- Muốn đánh thì cứ đánh, cần gì vặn hỏi?

Tên cầm đầu áo trắng cười đáp:

- Chúng ta không đợi đây để ác đấu mà là để báo cho Thuần Vu đại hiệp một tin tức.

- Báo tin...?

Thuần Vu Thông rung chuyển:

- Nói mau, tin gì?

Tên ấy chuyển mắt cười hì hì:

- Mời nhị vị đi gặp đầu mục của chúng ta!

Thuần Vu Thông hừ lạnh lòng:

- Khoan nói ta không có thời gian, dù có ta cũng không đi...

Âm giọng trầm xuống:

- Hãy mau tránh đường, nếu không chớ trách tại hạ xuất thủ vô tình.

Tên áo trắng vẫn ung dung mỉm cười:

- Xin được hỏi Thuần Vu đại hiệp định đi đâu?

Chàng tức giận:

- Các người đã ở đây đợi ta chẳng lẽ chưa biết rõ ư?

Tên ấy cười khàn khạch:

- Thuần Vu đại hiệp ngại gì mà không tự nói?

Chàng cố dằn cơn giận:

- Mục đích tại hạ là muốn đến Tiêu Diêu Nhai...

Tên ấy tiếp lời:

- Có lẽ là để bá kiến lệnh sư Tiêu Diêu Tiên Ông?

- Không sai!

Hắn bật cười ha hả:

- Tiếc thay Thuần Vu đại hiệp đến muộn mất rồi...

Sau đó hắn ngửa mặt cười lớn không nói. Thuần Vu Thông vốn đã nghi liền trầm giọng gấp hỏi:

- Ý người muốn nói gì?

Hắn thu liền tiếng cười:

- Vì lệnh sư Tiêu Diêu Tiên Ông đã nhận lời mời của đầu mục chúng ta đến làm khách ở hành quán chúng ta, đó là tin tức mà tại hạ báo cho đại hiệp biết... Nếu Thuần Vu đại hiệp cần gấp mặt lệnh sư xin mời đi theo tại hạ.

Thuần Vu Thông trầm sắc, do lời nói của tên áo trắng ất hiển nhiên sư phụ chàng đã bị chúng cướp bắt đi, chàng trấn định quát to:

- Đầu mục các người là kẻ nào, hành quán ở đâu?

Tên ấy âm hiểm cười:

- Mấy vấn đề ấy xin tha tại hạ không thể hồi đáp, nhưng chỉ cần đại hiệp chấp nhận theo tại hạ đi, tất cả đại hiệp sẽ minh bạch ngay thôi.

Chàng trù trừ chưa quyết liền sử dụng Truyền Âm Nhập Mật hỏi Thượng Quan Tố:

- Tố muội nhận định thế nào?

Thượng Quan Tố vội Truyền Âm Nhập Mật lại:

- Bọn này âm hiểm xảo trá đầu dễ tin chúng, nếu thực lệnh sư có rơi vào tay chúng, ta cũng nên tìm cách khác cứu người chứ đừng tự đem đầu vào lưới!

Thuần Vu Thông cúi đầu:

- Tố muội nói đúng...

Chàng chuyển nhìn tên áo trắng:

- Bất luận người nói đúng hay sai, tại hạ cũng xin cảm tạ. Rất tiếc, tại hạ cần phải đến Tiêu Diêu Nhai trước rồi mới quyết định!

Tên ấy cười lạnh:

- Nói vậy là đại hiệp không tin chúng ta?

Thuần Vu Thông lớn tiếng:

- Tại hạ đã nói rõ, cần phải đến Tiêu Diêu Nhai trước, tốt nhất các người hãy tránh qua một bên.

Tên áo trắng dữ tợn:

- Chẳng lẽ người không quan tâm đến sống chết của sư phụ người sao?

Thuần Vu Thông nghiêng răng găm to:

- Tránh ra!

Âm thanh như sấm sét chấn động cả cây rừng trút lá xuống. Mấy chục tên áo trắng kinh hoàng bất giác không tự chủ lui lại ba bước. Tên áo trắng cầm đầu hơi ngậy người một chút rồi lập tức quát to:

- Không kể sống chết, giết...

Hắn tiến tới trước song chưởng vung lên phát ra tấn công, mấy chục tên áo trắng tiến tới sau đao kiếm rút vùn vụt cuốn gió đâm tới. Thượng Quan Tổ vội gọi:

- Thông ca, giết chết chúng đi!

Song chưởng Thuần Vu Thông phiêu động gầm lên:

- Tránh ra thì sống, chống ta thì chết!

Chưởng lực thôi sơn đảo hải tức thì chớp nhoáng phát xuất. Chỉ nghe tiếng rú thê thảm liên tục, từng thân người ngã gục. Tên cầm đầu tuy võ công có hơn đồng bọn nhưng vì hắn tiến lên trước nên bị chưởng lực Thuần Vu Thông đánh trúng giữa trung tâm. Mới giao thủ một chiêu hắn đã bị chấn động văng ra xa năm trượng phun máu tươi ra miệng, tuy chưa chết tại chỗ nhưng không thể bò dậy nói.

Thuần Vu Thông rút một đoản kiếm khí lạnh bốc cao, trong chớp mắt đã thương liên tiếp bốn năm tên áo trắng khiến thế công của chúng triệt tiêu. Chàng giao thủ vài chiêu nữa cuộc đấu mới chấm dứt vì đã có bảy tám tên đối phương bỏ xác ngổn ngang dưới đất, còn lại bao nhiêu kinh hoàng lùi xa ba bốn trượng không dám xuất thủ nữa.

Nguyên bọn này tuy có mấy chục tên nhưng tên nào võ công cũng tầm thường vì chúng chỉ được lệnh uy hiếp Thuần Vu Thông đi theo chúng, nào ngờ chàng không chịu uy hiếp xuất thủ ác đấu.

Tên cầm đầu áo trắng thương thế rất nặng, miệng không nói nên lời. Thuần Vu Thông buồn bã hỏi:

- Tổ muội, chúng ta làm gì bây giờ? Nên đến Tiêu Diêu Nhai trước hay nên tra hỏi khẩu cung?

Thượng Quan Tổ đảo mắt đáp:

- Bọn ấy nói không biết đúng hay sai khó mà định luận, có hỏi khẩu cung cũng chỉ phí thời giờ, hà huống tên cầm đầu đã bị thương, e rằng chẳng hỏi được gì!

Chàng chau mày:

- Thế thì chúng ta đến Tiêu Diêu Nhai!

Thân hình vừa chuyển, bỗng nghe Thượng Quan Tố gọi:

- Khoan đã...

Chàng thu cước bộ:

- Tố muội chắc có cao kiến gì nữa?

- Không dám cao kiến, nhưng chúng ta nên bắt hai tên trong bọn này theo, nếu quả lệnh sư có xảy ra việc gì ta sẽ tra hỏi chúng chút đầu mối.

Chàng vội đáp:

- Lời Tố muội có lý...

Không đợi dứt lời tung thân cất cao lên như con chim ưng bay lướt tới trước mặt bọn áo trắng còn lại. Bọn ấy bị chàng và Thượng Quan Tố xuất thủ mấy chiêu đánh cho tan tác như chim bị tên bất giác xao động co rúm người. Giữa lúc ấy thân hình Thuần Vu Thông như điện chớp chớp trúng hai tên áo trắng râu lún phún, chàng mượn thế bật người ngược lại phi thân trở về.

Khi thân hình chưa rơi xuống đất đã quăng một tên về phía Thượng Quan Tố. Nàng điểm mạnh một chỉ khiến tên áo trắng ấy từ trên không trung đã bị phong bế huyết đạo rơi vào tay nàng.

Đồng thời Thuần Vu Thông cũng phong bế huyết đạo tên còn lại đặt rơi chân xuống đất liền hô:

- Tố muội, chúng ta đi thôi!

Kỳ thực, không đợi Thuần Vu Thông gọi Thượng Quan Tố đã cất mình vọt lên, cùng Thuần Vu Thông song song bay lướt như hai ánh chớp, chớp mắt đã đến Tiêu Diêu Nhai.

Tiêu Diêu Nhai là nơi từ ấu thời Thuần Vu Thông đã theo sư phụ học võ công, tắc cây ngọn cỏ, viên sỏi hòn đá chàng đều biết rõ, đồng thời xa cách đã lâu không khỏi sinh mối tình cảm khái.

Chàng không có tâm trí nhìn phong cảnh Tiêu Diêu Nhai, thân hình như điện phi tới Tiêu Diêu Động Phủ. Lúc sắp tới động phủ, chàng cất tiếng gọi lớn:

- Sư phụ ơi... sư phụ...

Tuyệt không có lời đáp. Chàng dừng lại trước động, lại cất tiếng gào:

- Sư phụ, sư phụ ơi... đệ tử Thông nhi về đây!

Vẫn tuyệt không có lời đáp. Nhất thời chàng lắng tâm xuống xem ra lời của bọn Bạch y nhân đã là sự thật rồi. Thượng Quan Tố theo sau, quăng tên áo trắng xuống đất, quan thiết đến gần chàng nhẹ giọng:

- Thông ca... yên lặng một chút, có lẽ lệnh sư lão nhân gia ngủ say chẳng...?

Chàng cũng vắt tên áo trắng xuống đất, bước tới cửa động. Cửa động chỉ khép hờ bị gió núi đập nhè nhẹ lay động liên tục. Chàng ngỡ vực đẩy cửa bước vào, bất giác kinh ngạc ngẩn người. Thì ra trong động vẫn bày trí bình thường, cực sạch sẽ, thứ tự đâu đó vẫn y nguyên hoàn toàn không có dấu hiệu của trận đấu nào, tựa như chưa hề xảy ra biến cố gì khác.

Chàng cố định thần. Vì chàng dư biết với võ học tạo chỉ của ân sư, bất luận địch thủ là cao nhân tới đâu cũng không dễ dàng bắt cóc được ân sư mà ân sư không chống cự. Thế nhưng hiện giờ ân sư đi đâu?

Trong động chẳng rộng lớn gì, chàng lại hết sức quen thuộc nên chỉ trong chốc lát đã quan sát hết mọi góc ngách, tuyệt không thấy bóng dáng ân sư đâu. Thực là việc khó mà suy đoán. Gần vùng Tiêu Diêu Nhai tuyệt đối không có dân cư trú ngụ, ân sư không thể giữa đêm đi đâu thăm bằng hữu, dù có đi chẳng nữa người tất phải khóa cửa chứ sao lại khép hờ.

Hướng gì, theo Thuần Vu Thông biết, ân sư yêu sự thanh tĩnh đã thành tập quán, trừ phi gặp chuyện vạn bất đắc dĩ người không hề bước ra khỏi động. Vừa suy tư vừa ngẩn ngơ, chàng thở dài vì không tìm ra được đầu mối.

Thượng Quan Tố nhẹ bước đến:

- Không tìm ra được đầu mối nào ư?

Chàng thở dài:

- Thực là quái lạ, xưa nay gia sư rất ít ra ngoài, bây giờ giữa đêm người lại đi đâu?

Thượng Quan Tố chau mày:

- Ca ca hãy nhớ xem, gần đây có bằng hữu của lệnh sư?

Chàng lắc đầu:

- Không có, chung quanh mấy chục dặm đây đều không có người cư trú.

Nàng lại hỏi:

- Biết đâu lệnh sư đi xa hơn?

- Lại càng khó có, nếu gia sư đi xa tất phải phong bế cửa động, ít nhất, người cũng phải khóa lại chứ... Rõ lắm rồi, người đã bị chúng...

Chàng chưa hết câu nhưng Thượng Quan Tố đã hiểu chàng muốn nói gì, nàng bồi hồi một lúc, hốt nhiên nói:

- Điều ấy tựa như không có khả năng... bất luận xét về dấu hiệu trong động hay xét về tình hình của lệnh sư, căn bản tuyệt không có ai đến đây. Lệnh sư là nhân vật võ học thành danh sao lại dễ dàng trúng độc thủ như thế?

Thuần Vu Thông chau mày đau khổ:

- Đúng đó, ca ca cũng có nghĩ tới đó, nhưng...

Hốt nhiên, chàng chưa nói hết câu đã nghe cước bộ bên ngoài loạn động, ít nhất cũng có vài chục người phân ra bốn mặt vây lấy động. Thượng Quan Tố lo ngại:

- Thông ca, hãy nghe...

Chàng cười nhạt:

- Chúng quả cũng nhanh ấy... có lẽ là bọn Bạch y nhân chưa chết đó ư?

Nàng lắc đầu:

- Cố nhiên không phải, nếu là chúng lẽ nào chúng lại tìm cái chết...

Hốt nhiên nàng thất kinh:

- Hai tên ta bắt đến đây vẫn còn ở ngoài động!

Nàng động thân định chạy ra ngoài, nhưng Thuần Vu Thông đã kéo nàng lại:

- Không cần ra đó!

- Vì sao? Chẳng lẽ...

- Võ công Tố muội tuy chẳng sợ gì chúng nhưng ta nên đề phòng biết đâu có cao thủ, vả chẳng chúng mưu kế giảo hoạt thủ đoạn nguy trá cũng nên cẩn thận... vả chẳng hai tên lâu la ấy biết gì mà nói?

Thượng Quan Tố than một tiếng không nói gì. Bên ngoài tiếng chân động loạn, hiển nhiên bọn chúng đã vây chặt rồi.

Một thoáng một giọng trầm đục quát to:

- Thuần Vu Thông, người ở trong động đấy ư?

Chàng ứng thanh đáp:

- Không sai, người là ai?

Giọng trầm đục ấy cười đáp:

- Nói đến tên ta có lẽ người chẳng biết chút nào...

Chàng cười lạnh:

- Thế nào? Người chỉ là một tên vô danh thôi ư?

Âm thanh ấy cười lớn:

- Nói là vô danh cũng được nhưng nếu lão phu muốn có danh tức thì sẽ nổi danh thiên hạ liền!

Thuần Vu Thông hơi động tâm:

- Xem ra người không dám báo tên cho ta biết?

Thanh âm trầm đục:

- Cho người biết cũng chẳng quan trọng gì, lão phu họ Tông tên Lăng Thiên, người có nghe qua chưa?

- Tông Lăng Thiên...

Thuần Vu Thông nhắc lại một lần nữa cười nhạt:

- Quả nhiên chỉ là một tên vô danh.

Hốt nhiên bỗng thấy Thượng Quan Tổ biến sắc, miệng ú ớ kêu lên:

- Tông Lăng Thiên... Tông Lăng Thiên...

Thuần Vu Thông kinh ngạc:

- Có lẽ Tổ muội có biết tên ấy ư?

Thượng Quan Tổ nhăn nhó chau mày ấp úng:

- Đích xác là tiểu muội như có nghe qua tên này nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra.

Thuần Vu Thông vội vã giục:

- Tên này rõ ràng là tên cầm đầu đây, hoặc ít nhất hẳn cũng là một tên ma đầu hoành hành giang hồ, Tổ muội hãy cố nhớ xem hẳn là người nào và muội nghe tên ấy ở đâu?

Thượng Quan Tổ lấy tay xoa đầu cố trầm tư suy nghĩ hồi tưởng, cuối cùng nàng không cách nào nhớ ra ở đâu đã nghe được cái tên ấy, chợt nói:

- Nhất định đây là chuyện mấy năm trước không biết ở đâu ngẫu nhiên nghe được tên ấy, thực không nhớ nữa.

Thuần Vu Thông động tâm:

- Xem ra, Tổ muội nghe khi còn ở nhà chẳng?

Nàng mơ hồ đáp:

- Đại khái như thế...

Chàng thở dài:

- Như vậy tối thiểu Tông Lăng Thiên cũng có quen biết với Thượng Quan Chửng môn.

Hốt nhiên nàng kinh dị:

- Thế thì dễ sợ thật, chẳng lẽ gia gia...

Mặt nàng biến thành trắng bạch. Thuần Vu Thông chấn động:

- Sự thực ra sao hãy chờ sau sẽ tìm chứng cứ, có lẽ Thượng Quan đại nhân hoặc là Qua Bảo chủ cũng chỉ quen biết với hắn, hoặc là nghe ai đó nói qua tên hắn trong lúc đàm luận bị Tổ muội nghe được mà thôi...

Nàng cười khổ:

- Chỉ mong như thế...

Hốt nhiên... tên Tông Lăng Thiên ấy cười lớn:

- Thuần Vu Thông, ngươi chưa ra đi cho rồi?

Chàng quát to:

- Ra hay không ra là việc của ta, ta không thích bị ai áp bức.

- Trong giang hồ đồn đại Bạch Mã Công Tử, lão phu tưởng là vị thiếu niên anh hùng nào, té ra chỉ là một tên phạm tội trốn chạy co đầu rút cổ...

Thuần Vu Thông cả giận:

- Tông lão kia ý người muốn nói gì?

Tông Lăng Thiên cười lớn:

- Sự thực sờ sờ ra đó, cần gì lão phu nói thêm? Cùng ở với người không phải là ái nữ Tứ Minh Chửng môn nhân đó sao?

Thuần Vu Thông lạnh như băng:

- Không sai! Như vậy sao gọi là phạm tội trốn chạy?

Tông Lăng Thiên hừ lớn:

- Nghe gọi nói Thượng Quan Chưởng môn truy tìm con gái khắp nơi, đồng thời cũng truy bắt người đó. Nay hai người ẩn núp ở đây, không phải là trốn chạy là gì?

Thuần Vu Thông vừa định đáp, Thượng Quan Tổ đã quát to:

- Người chớ nói bậy bạ, gia gia ta đã từng chấp thuận hôn sự của chúng ta, sao lại gọi là trốn chạy, người là cái quái gì mà nói bậy nói bạ?

Tông Lăng Thiên vẫn cười:

- Lệnh tôn ưng thuận hôn sự các người không sai, nhưng là ưng thuận người lấy Dư Thông Thuần. Đến khi phát giác ra Dư Thông Thuần là Thuần Vu Thông rồi, tình hình đương nhiên đã khác.

Thượng Quan Tổ la to:

- Dư Thông Thuần, Thuần Vu Thông chỉ là một người, có gì là khác?

- o O o -